

kassen har, saa at altsaa Capitaliseringen af dem skulde skee efter det samme Princip, som er fremfat i Lovforslaget for de Statskassen tilhørende Indtægter. Seg vil gjøre opmærksom paa, at der i Regeringens oprindelige Lovforslag var en Forskjel mellem den Maade, hvorpaa Capitaliseringen skulde foregaae, efter som det var Byrder, der paahvilede Statskassen, eller Indtægter, Statskassen havde, der skulde afløses, idet nemlig Statskassens Indtægter kunde capitaliseres til 90 pCt., hvorimod dens Byrder kunne afløses ved at udbetale deres Capitalværdi med kongelige 4 pCt.s Obligationer. Udvalget var opmærksomt paa den Forskjel, der her var tilstede, men lagde i saa Henseende særdeles Vægt paa, at det sidste Stykke i § 4, der er uforandret, saaledes som Lovforslaget nu foreligger, indeholder den Bestemmelse, at, dersom den overfor Statskassen Berettigede er at ansee som Privatmand, kan Afløsningen kun skee med hans Samtykke. For Privates Vedkommende er det altsaa et Tilbud, der gjøres, og Intet videre; der paa lægges ikke nogen Privat nogen Tvang, og efter Udkastets Motiver forstaaes ved den overfor Statskassen Private ogsaa Communer og andre lignende Indretninger, offentlige Stiftelser osv. — I § 5 omhandles de halve Kjøbesummer, der endnu indestaae i forskjellige Eiendomme, hidrørende fra det tidligere Ryttergods. I dette Thing gjorde den Betragtning sig gjældende, at det var lidet sandsynligt, at der vilde foregaae nogen stor Udbetaling af disse Kjøbesummer, da de Fordele, som ere forbundne med at have dem indestaaende i sin Eiendom, ere for store til, at Noget kan være tjent med at udbetale dem, naar ikke ganske særegne Omstændigheder ere tilstede; og ere saadanne Omstændigheder tilstede, maa den Paagjældende nu udbetale dem med det fulde Beløb. Saaledes vil det i Tilfælde af Udstykning i Almindelighed paahvile den Vedkommende at udbetale Prioritet, men med det fulde Beløb. Man troede derfor ikke, at den Tilladelse, der gives i § 5, vilde blive benyttet uden alene i saadanne Tilfælde, hvor Vedkommende af en eller anden Grund alligevel vilde see sig foranlediget

til at udbetale Beløbet; hvorved Statskassen altsaa vilde komme til at lide et Tab paa 10 pCt., som man eftergav ham. Efter det oprindelige Forslag var det 10 pCt., men her er ligesom ved Afgifterne foreslaaet, at Summen skal kunne udbetales med kongelige 4 pCt.s Obligationer. Altsaa er man i Folkethinget gaaet langt videre end til, hvad der ifjor forelaa fra Regeringens Side, og som dette Thing troede at burde modsætte sig. Ifjor blev det her i Thinget besluttet at lade Paragraphen heelt udgaae, og dette skete med den daværende Finantsministers Samtykke. Nu foreligger den i en Skikkelse, der gaaer vidt i en Retning, der er modsat den, for hvilken dette Thing har udtalt sig. — Seg har nu tilladt mig at nævne de væsentlige Punkter, hvori dette Lovforslag afviger fra det, som Thinget oversendte til det andet Thing ifjor. Seg vil haabe, at Sagen vil blive underkastet en nøie og fornyet Drøftelse; i ethvert Tilfælde skal jeg søge ved Wændingsforslag til Sagens 2den Behandling at tilveiebringe Forandringer i, hvad der nu foreligger.

Finantsministeren: Det Lovforslag, som i Diebliffet foreligger til Forhandling, er, som det vil erindres, i sin Tid blevet forelagt her i Thinget af Finantsministeren. Uagtet det angaaer meget betydelige Værdier, kan det dog ikke siges at være et Forslag, som man i og for sig med Sikkerhed kan tillægge nogen overmaade stor finantsiel Betydning. Det maa snarere betragtes som et Forsøg paa en Finantsoperation, der muligviis kan ventes at ville antage et større Omfang, men uden at der dog i Grunden foreligger nogen overmaade stor Rimelighed for, at den vil faae et meget stort Omfang. Det vil erindres, at det her dreier sig om forskellige faste Afgifter til Statskassen, deels i Korn og deels i Penge, der kun paahvile en Deel Eiendomme i Landet, og som i det Væsentlige hidrøre fra tidligere Forhold, da Kongen etede en Deel Gods, hvilket efterhaanden ved Salg gik over navnlig til Arveskætte. Disse Afgifter ere nu for de allerfleste Tilfældes Vedkommende allerede gamle, og de ere altsaa paa en Maade traadte i et integrerende Forhold til de paagjældende Eten-